

Ngả người trên chiếc ghế cao, em mơ màng nhả một vòng khói uốn éo vào không khí, đôi mắt thiếu nữ tuổi trắng tròn cũng lơ đãng như dân “nghiện thuốc” thực sự. Ba bốn cô bạn xung quanh cũng không chịu kém đua nhau “rít”, “nhả”, “mơ màng”... Khi cả bọn ồn ào kéo nhau ra khỏi quán, em không quên vơ theo bao diêm và hộp 555 đang hút dở...

ĐỐT CHÁY VÒNG ĐỜI KIỀU NỮ TỈNH LẺ

NHỮNG “CÔ CHIÊU” SÀNH ĐIỀU

“Bọn trẻ ở các thị trấn, thị xã, thành phố tỉnh lẻ bây giờ ăn chơi không thua kém, có khi còn vượt cả dân có số má ở các thành phố lớn, đặc biệt phải kể đến giới má phấn môi hồng...” - anh bạn lơ xe khách tuyến Việt Trì - Hà Nội nhận xét. Vốn là dân chơi, anh quen biết khá rộng, có những cô bé kém anh tới cả chục tuổi. Chúng tôi bước vào quán Dilmah Như Mây cách thành phố Vinh Yên không xa trên đường đi Tam Đảo. Đầu giờ chiều, quán vắng, chỉ có bốn cô bé tóc hung hung hạt dẻ, tuổi chừng 18 - 19 đang ồn ào tán chuyện. Trên bàn, mấy ly cà phê đen cận gần nửa, một bao Mild Seven bóc dở, nằm gọn trong gạt tàn là nhiều mẫu thuốc đã bị dụi tắt. Không thèm để ý đến những người khách mới vào, bốn cô bé vẫn tiếp tục “nhả khói”, hai cô trong đó còn nghịch ngợm để khói bay ra mũi và khành khách cười. “Thôi chết, về thôi đến giờ điểm danh rồi...”, một cô nhìn đồng hồ hô to, cả bọn đứng dậy không quên

vơ theo bao thuốc còn dở, bước ra khỏi quán. Chúng tôi kịp nhìn rõ dòng chữ sau lưng áo của một cô là “K29, SPAN, Trường CD Văn hóa - Nghệ thuật VP”. Cô nữ sinh ra sau cùng quay lại nhấp nháy mắt tinh nghịch, thả vào không khí một vòng khói vu vơ. Hai chiếc Spacy rỏ máy lao đi, bà chủ quán tuổi ngoại tứ tuần lắc đầu: “Đúng là bọn nhà giàu đủ đòn...”. Như nhận ra sự ngạc nhiên chưa hết trên khuôn mặt hai vị khách lạ, bà phân trần: “Ban đầu thấy mấy đứa còn đang tuổi đến trường lại là con gái chúng tôi cũng ngại bán thuốc, nhưng chẳng mua được ở đây thì chúng còn chỗ khác... Bọn này đa số là dân thành phố, được nòng chiếu từ bé, cứ lấy cớ đi học thêm năng khiếu nọ kia để “vòi” tiền đi “đốt”...”. Con gái mà phì phèo thuốc lá, nhiều bậc phụ huynh chỉ nghe nói đã giấy nẩy nhưng nhiều khi sự thiếu quan tâm của họ lại vô tình tiếp tay cho các em. “...Thời buổi bình đẳng, cứ gì phải là con trai, con gái hút thuốc cũng là chuyện thường...” bà chủ quán kết luận ráo hoảnh.

● HÀ THIẾU MINH

Bác Hiệu, một người đã rất nhiều năm bán thuốc lá ở chợ Tổng (TP. Vinh Yên, Vinh Phúc) cho biết: “Trước thì chỉ có đàn ông, những người lớn tuổi mới hay đến đây mua thuốc, còn gần đây thì thật lạ, giới thanh niên nam, nữ hút mạnh phát sợ, đặc biệt là từ đầu hè đến giờ có rất đông những cháu nữ sinh hỏi mua thuốc, mà toàn là loại đắt tiền...”. Chẳng riêng gì ở chợ trung tâm mà gần đây dân bán thuốc ở bờ hồ, nhà thi đấu hay ga Vinh Yên cũng không còn xa lạ gì với hình ảnh mấy cô nữ sinh duyên dáng “tóc nâu, môi trắm” “cồng” nhau trên một chiếc Lead đỏ, Dylan hay @ ... ghé qua mua thuốc rồi châm hút “tại trận”. Những khách hàng này “chơi” rất sang toàn thuốc ngoại nào là 555 dẹt, Mild Seven, YvesSaint Laurent (của Pháp), Parliament (Anh) hay DavidDoff (Đức)... “Những loại thuốc này trước chỉ bán chạy ở những thành phố lớn như Hà Nội nhưng giờ ở thành phố cấp tỉnh này cũng đắt như tôm tươi” một người bán khẳng định. Nhìn những nữ sinh ngời hóng mắt đọc bờ hồ, đưa lên môi những

loại thuốc mà lần đầu mới nghe tên, tôi không khỏi chạnh lòng. “Mỗi điếu thuốc như thế bằng tiền ăn cả ngày trên quê mình” - nghe nói vậy, hai cô gái ngồi cạnh đó quay lại nhìn chúng tôi từ đầu tới chân và cười rũ rượi. Cô có biệt danh là Hiền Laurent giọng vui vẻ: “Em mới tập hút từ dạo giữa tháng 6 khi theo mấy ông anh sinh viên năm cuối Trường Cao đẳng Du lịch đi kiến tập ở Đồ Sơn. Hoá ra hút thuốc cũng dễ và thú vị lắm, nhất là vào những lúc căng thẳng hay khi có chuyện buồn...

Dĩ nhiên là em giấu kín hơn nữa bố mẹ em bạn cả ngày thời gian đầu mà để ý...”. Loại thuốc mà Hiền quen dùng là YvesSaint Laurent, loại này vừa dễ hút lại không hôi. Sang năm tới Hiền lên năm thứ 3 Trường ĐH Công nghệ GTVT (phần nhánh Vĩnh Phúc), em bảo sẽ bỏ thuốc khi nào tốt nghiệp đi làm...

THẢ MÙA HÈ THEO VÒNG KHÓI THUỐC

Nghỉ hè, cũng như bao bạn bè cùng lứa ở thành phố, mặc dù đã qua tuổi sinh viên năm nhất nhưng Thu Hoài vẫn “bị” bố mẹ khuôn vào một thời gian biểu nghiêm ngặt: sáng theo học lớp nữ công gia chánh, chiều đến lớp tiếng Anh nâng cao, tối qua nhà văn hoá thành phố học đàn. Ban đầu cô nữ sinh này thực hiện khá ngoan ngoãn, lâu dần sinh tâm lý chán, nghe bạn bè rủ rê Hoài bắt đầu “lách” thời gian biểu. Những buổi đi chơi, sinh nhật, liên hoan ở những quầy Bar, quán Karaoke đã đưa em đến với thuốc lá. Từ một cô nữ sinh hiền lành, Hoài trở nên khá sành điệu và có thể “đốt” một ngày

cả bao Davidoff. Để có tiền đàn đúm và “nhà khói”, Hoài bịa ra đủ thứ lý do, đủ khoản chi phí, đóng góp. Vốn tin con, phần lại bận kinh doanh bố mẹ em cứ thấy xin là cho, có khi còn để cô con gái cung tự mở tủ mà lấy. Cho đến một hôm, tình cờ về sớm, mẹ Hoài mới chết lặng trước căn phòng tầng hai mù mịt khói thuốc, trên sàn cô con gái “rượu” cùng 5 - 6 đũa bạn đang mơ màng vừa xem phim “đen” vừa nhà khói...

Mùa hè, cũng là mùa làm ăn vào cầu của các quầy Cafe Wifi, Internet. Khách hàng đông nhất của họ là những “cậu ấm, cô chiêu” sau một năm học vất vả được dịp “xả hơi” “sổ lỏng”. Tuấn Thành (chủ một cửa hàng Internet trên phố Vĩnh Thịnh - phường Tích Sơn) chỉ vào mấy tóc dài tay lướt bàn phím, miệng ngậm thuốc lá, ngồi ở góc phòng cho biết: “Họ là khách quen của quán này. Từ đầu tháng 7 hầu như không ngày nào vắng mặt. Mặc dù đang là học sinh hay sinh viên gì đó thôi nhưng những thứ thuốc mà các em ấy thường dùng đến bọn anh đây mới được thử có đôi lần...”.

21 giờ 30 ngày 10/7, chúng tôi tình cờ rẽ vào quầy Bar Hương Quê trên phố Khai Quang (hướng đi Hà Nội). Tại đây đang có

cuộc liên hoan của một nhóm bạn. Giữa ánh sáng mờ ảo, tiếng nhạc âm ỉ, cả chục gương mặt nam nữ đang phấn khích hết cỡ. Mùi bia rượu, tiếng ly cốc va nhau và đặc biệt là mùi khói thuốc phả ra từ những chiếc miệng khiến không khí trong quán hết sức ngọt ngào. Tôi để ý ngay đến 5 cô gái trong nhóm, có thể bởi họ xinh nhưng đặc biệt hơn là cách kẹp thuốc ở ngón giữa và cách rít thuốc rất chuyên nghiệp. Các cô đều ăn mặc rất “mát mẻ” với váy裳 ten mỏng, áo ngắn xẻ sâu

một đường rộng qua cổ. Trên cái bàn ngổn ngang đồ, mấy bao thuốc 520, Davidoff đã voi già nửa. Phải khó khăn lắm, chúng tôi mới làm quen được với Diệu Thuý - cô bé có biệt danh là Thuý Xigaret. Em bảo có cha là một cán bộ đứng đầu một bệnh viện lớn. Một lần đồng nghiệp của ông đi công tác nước ngoài đem về biếu hẳn mấy hộp thuốc lá xách tay trị giá tới

vài “vé”. Thấy bố cất kỹ món quà, Thuý sinh tò mò, một đôi lần từ trường về bên lên lấy hút thử thấy hay hay nên mang trộm đi khoe với nhóm bạn, thế là được gán cho biệt danh mới. Về sau bố Thuý có biết chuyện nhưng nhờ mẹ bao biện hộ, cô lại ở trọ tận Hà Nội, vậy là thoát. Khi được hỏi: “Em có biết hút thuốc lá là rất có hại cho sức khoẻ không, nhất là với con gái...”, Diệu Thuý và các bạn của em cười hồn nhiên: “Chúng em mới hút có một thời gian ngắn thì việc gì với lại khi nào xuống trường, về phòng trọ, tiền bố mẹ cho có giới hạn sẽ “cai” được ngay thôi...”.